

Це диваки, що прагнуть пояснити,
За що ми любим небеса і квіти,
Чому тривожать провінційні птиці
Лавсан і лоск модерної столиці.

Це диваки, яким давно збагнути,
Чому хмелієм од любистку й рути,
Чом соловей не може не співати,
Чому од щастя хочеться ридати.

Це диваки, що можуть поєднати
Святі слова: любов, Вітчизна, мати —
І світло їхнє вознести над світом,
Нехай чарує, палахкоче, світить.

Це диваки, що вміють прозирати
Через віки. І кривду зневажати.
І за свободу, коли треба, вмерти.
Це диваки. І ймення їм —
ПОЕТИ.